

Dankeren

ET NYHEDS- OG OPRYGGELESSE-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA. Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

Dankeren udgaa Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00. Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold - Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler - sendes til dens Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til "Dankeren's" Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk, om at avortere i Bladet, enten for at kobe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Dnsdag den 7. Januar, 1914.

Vagevidenskabelig Mening om Dans. Nutidens Dans har været drøftet og kritiseret fra næsten ethvert Standpunkt. For nogle har "The Journal of the American Medical Association" redaktionelt advaret imod den. Det kunde synes noget sent, siger Bladet, at somme frem med en mild Protest imod den. Svaret blev den næste faa-faldte Dans omfattes af Offentligheden, der allerede er gennemført af flere Verber- og Hvidefødderendende Fornøjelser. Bladet navngiver faa videre, i hvilken Retning Dansen skaber enhver Alder. For Ungdommen er det moralske Spørgsmaal af særberømt Betydning. Paa de gamle, som tager Del i de forskellige Tango-Danse eller Valler, virker de skadelig paa Sjælet.

En Moder tog for kort Tid siden sin Søn, der var omkring 18 Aar gammel, hjem, fordi hun ikke vilde have ham til at gøre haardt Arbejde. Det Arbejde, han gjorde, var imidlertid alt andet end haardt. Det simpelt hen holdt den unge Mand stadigt beskæftiget med noget nyttigt. Det Værelse, som fortæller det, siger, at han nu er paa Vej til at blive en "Væbner". Der tales og skrives og gives Love imod Sværnarbejde, og det kan være i sin gode Orden; men man der ikke, farlig i dette Land, trænges lige saa haardt til at tale og friske imod, at Værn og unge Mennesker faar Lov at vofte op som Driivter uden at lære at anvende deres Evner og Kræfter til Arbejde, som kan gavne baade dem selv og Samfundet!

S. S. Times anfører Dr. Dorr's Udtalelse angaaende den moderne Kritik saaledes: Naar man spørger mig, som det undertiden hender, hvilken af de evangeliske Trosarkitter jeg er villig til at give Slip paa for den moderne Tanke og den rekonstruktive Teologis Interesse, saa svarer jeg bestemt: Ingen af dem! Lad være, disse Kritiker er "traditionelle"; derfor de er fonde og en Del af det uforanderlige Evangelium, og derfor Kirken holder fast ved dem, som den bør, saa er de med Nødvendighed "traditionelle". Ordet traditionelt er jeg ikke bange for. Det er en traditionel Antagelse, at Solen staar op og gaar ned, at der er Etde og Flok med disse Mellemrum, at Tid brænder, at man drukner i Vand, at Vred nærer, at Gode producerer Gode og Udg Vug; men vi skifter ikke Tro angaaende disse Ting simpelt hen fordi de har været antaget længe og almindeligt. De gamle Konstellationer paa Himlen er "traditionelle", men de vil lige faa snart blive forandrede ved det gamle Evangeliums Sandheder. Ringen Kirke, som vil leve, kan undvære dem.

J. M. C. A. og J. B. C. A. i New York tog sig Nylig for at samle \$4,000,000, og Forsøget resulterede i, at de fik \$4,052,501. Reberen for denne Samfunding var Charles C. Ward, som har opfundet den saakaldte "Guldvind Metode" at samle Pengene efter. Han har arbej-

det heldigt i flere Storbøer. Han begyndte i Minneapolis for 10 Aar siden som Sekretær for den lokale J. M. C. A. Udvalgte i New York var meget mærke, for da den femtende og sidste Dag oprandt, manglede der over en halv Million Dollars i, at Maalet var naaet. Der gaves saa et Dags Udskælfte, og Resultatet blev, at Maalet overstredes med mere end \$50,000. Mr. Cleveland Dodge og hans Søster subskriberede en halv Million, og der gaves mange fine Hødray. Saaledes gav en Dvsærts Prisen for en Laifigekkes-Salkun, og saa nøjedes han med en almindelig Middag. Flere forsagede deres Subskription.

Religionsfrihed i Kina? Det er et helt Nere i Kina for Tiden angaaende dette Spørgsmaal. Kina er i Ford med Danneken af en ny Grundlov. Man har ment, at ingen Befolknelse vilde blive anerkendt af Staten, men alle Landets Indbyggere vilde faa fri Religionsfrihed. Men fornylig er Konfucianismens Ledere bleven meget aktive. For nogen Tid siden organiseredes i al Stilhed en Forening i den Hensigt at rejse en Bevægelse for at faa Konfucianismen anerkendt som Statsreligion, medens bog Befolkningen skulde frikes Religionsfrihed. Senere er der foretaget Parlamentet en Petition i den Retning, og alle dens Medlemmer er bleven interviewet i Forhold dertil. Der er af flere fristne Samfund startet en Modbevægelse. Der er over en Million Kristne i Kina, og deres ledende Repræsentanter tager levende Interesse i Spørgsmaalet. Man angriber ikke Konfucianismen, men arbejder for en klar Adskillelse mellem Religion og Politik.

Det der bestaar.

Ser ved Kærets Begyndelse føler jeg Trang til at sige nogle Ord om den Spalte først paa anden Side, som bærer Overtitlen: Det, der bestaar. Det er om Guds Ord. Profeten Esaias siger, at det bestaar evindeligt (Es. 40, 8). Det har bestandig været min Overbevisning, at Guds Ord ikke bør være udelukket fra et Folkeblad, som udgives af et Kirkesamfund. Svad andre folkelige Blade angaar, da faar jo de Privatmænd eller Skribenter, som udgiver disse, afgøre, om Guds Ord bør have en Plads i dem. Men det er saa sandt, hvad Profeten siger: "Alt Kød er Ød, al det's Ynde er som et Blomster paa Marken. Høst bliver høst, Blomster falder salber af, thi Herren blæser derpaa, ja viselig er Folket Ød." Høst bliver høst, Blomster falder af, men vor Guds Ord bestaar evindeligt (Es. 40, 8-10). Vi bor i en Verden, der er forfranketlig og underkastet, og vi Mennesker er selv forfrankelige; vi maa derfor have med denne Verdens forfrankelige Ting at gøre, og vi kan læse om dem, ja vi er nødt til at have med den timelige Tilberedelse at gøre, og vi bør ikke være uvidende om, hvad der foregaar omkring os i Verden. Derfor er det i sin gode Orden, at vi baade lever et almindeligt Hverdagsliv, og at vi læser om Hverdagslivet, og at vi læser om Hverdagsbegivenheder, om Forretning, om Politik og Statsstyrelse, om Samfundsforshold osv., osv. Men under vor Stylen med alt dette forfrankelige og forgaengelige er det netop, vi trænger til at se hen til det, der bestaar. Det er underligt, at selv Kulturformer og det, man talder i videnskabs tillegemede baade Moralskfilosofi og Religion og Helligskrift, alle er altes og skifter med Tidene, men - vor Guds Ord bestaar evindeligt. Derfor kan vi under vor Besatning med alt det forgaengelige i Vindel stet ikke staa ved at lægge Guds Ord til Side. Da jeg begyndte den omhandlede Spalte, ventede jeg, at flere vilde vise Øst til at skrive for den, end Kirkeligheden har bekræftet. Særlig af den Grund begyndte jeg ved Kærets Begyndelse i For, hvad jeg regner for en Slags Uibeklædsninger over en bestemt Bog i Bibelen (Johannes Evangelium).

Med virkelig Glæde har jeg gennem Kæret forskat disse Uibeklædsninger, og det har været min Bestrebelse ikke saa meget at anfille, som at bygge op. De "byggede" Betragtninger "ud fra det foreliggende Afstnit som derimod at trænge ind i selve Tankegangen i Kæften og give denne praktisk Anvendelse.

Med denne Tanke om Kirken's Enhed, som jo ikke kan andet end appellere til Hjerterne, den er ikke saa let at behandle, med mindre man vil nøjes med at lovpriise den; thi Jesus har jo selv forkyndt den, og bedet for dens Gennemførelse, liksom Skriften ogsaa steds holder os den for Øie; og dog mæder vi allerede i Skriften Samfundsbegrebet ved dens ydre Gennemførelse, lig-

Undertiden har jeg været fristet af den Tanke, at saadan Fortællelse med en Bog kunde falde ensformig og saaledes blive trættende for Læseren. Men for at være mig imod i saadan Uvilighed har jeg indtalt til flere af mine Brøder og sødte om at lade mig vide, om de fandt det saaledes. Vedkommende har imidlertid ikke ladet høre fra sig derom. Derimod har en luthersk Prædikant i den vort Samfund subskribert paa "Dankeren" for at faa disse Uibeklædsninger eller Betragtninger over Johannes Evangelium, og han har desuden opfordret mig til at lade dem samle og udgive i Bogform. Saadant har ikke været min Tanke, men derimod simpelthen gennem disse Betragtninger at anspore til Læsning af Bibelen selv og Andringen i dens Sandheder. Samtidigt agter jeg at fortælle, indtil jeg kommer igennem Johannes Evangelium, hvis Herren giver mig Kræfter dertil, og jeg vil bede Læsere om at følge denne Spalte med Opmærksomhed og farlig og faa hver Gang at læse det Strift-afstnit der er henvis til. Og netop ved at følge med, ja selv noget kritisk og med praktisk Anvendelse, vil Jæren for at det skulde falde nogen ensformig og trættende undgaas, thi der er jo bestandig Fremadskridt, idet der tages et nyt Afstnit for hver Gang.

A. M. Andersen.

En slakt Oru.

For nogen Tid siden stod der at læse i vore Blade en Henstilling til Præster og Menigheder i de to danske Kirkesamfund og undertegnet af de to Kirkesamfund respektive Formænd. Da det er til Overvejelse, maa det vel ogsaa være til Drøftelse, og jeg vil da tillade mig at fremsætte min Mening om det saaledes, som det ser ud for mig.

Det har set underligt - næsten komisk - ud, at der i den forenede Kirke har været en Del, som i længere Tid har gaaet og kastet kalde Blkke over i Naboens Hæde, som om man gif vaa Frihedsbøder; og lige saa uønsket har man derovre skaaet Kælle paa Næsen og vovet videre. Det synes da ogsaa uønsket at have været et Formidlingsmaal, man paatænkte: hvor mange Venge, der kunde spares i Treflen, naar de to Gaarde sloges sammen; hvilken Bestand der vilde være til Guds Ære - Kærligheden som vel nok siden, som i alle den Slags Kombinationer. I Henstillingen siges vel naot, at Tiden til Sammenstilling skiftet ikke er inde endnu, og det burde jo nu snart kunne blive enige om; men selv disse Ord synes at kunne sære let over det og halte hen imod flere Tal og stærke Udtryk, som har mere Appel.

At der anbefales Ven og Fjende, og selv meget af det, kan der jo intet være at indvende imod, forudsat det kommer fra Hjerter. Ikke heller imod "Ven om vort Føltes Frelse" etc., thi det maa vel høre med til vort daglige Arbejde i Kirken. Men det kunde blive et Spørgsmaal om, hvad der skal fortaas ved at vise broderlig Velvilje og Kristensind overfor hinanden" etc. Saadan i sin Almindelighed fortaar jeg jo nok Udtrykkene, men jeg betvivler dog, at man vil være helt enige om Definitionen deraf, naar det skal træde ud i Livets Kirkelighed. Det vil næppe seje, at en Del - og det maa seje heller ikke en lille Del - vil fortaas det saaledes, at man skal være varsome med at nævne Tingen ved sit rette Navn. Der vil maa seje heller ikke være Enig, om, hvor langt Broderfædet træffer.

Jeg ved jo nok, at det er blevet hæbet af nogle, at Karfagen, eller en af Karfagene til, at udenforstaaende ikke sluttede sig til Menighederne, var, at de forargedes over, at der var to Samfund, og da særligt, at de ikke kunde forliges; men saadanne skal nu engang have en Undfaldning, og naar denne ikke kan bruges mere, saa er det i andre i Stedet, og som oftest kan den Slags Folk ellers leve i omtrent hvad som helst uden at det synes at fortræde dem.

Men denne Tanke om Kirken's Enhed, som jo ikke kan andet end appellere til Hjerterne, den er ikke saa let at behandle, med mindre man vil nøjes med at lovpriise den; thi Jesus har jo selv forkyndt den, og bedet for dens Gennemførelse, liksom Skriften ogsaa steds holder os den for Øie; og dog mæder vi allerede i Skriften Samfundsbegrebet ved dens ydre Gennemførelse, lig-

Den Enhed, Kristus bad om, byggede han paa sit Enhedsforhold med Faderen (Joh. 17, 21), og naar han saa siger til: "at ogsaa de skulde være et i os, for at Verden maatte tro, at du har udsendt mig," saa ses det jo snart, at det først og fremmest er en aandelig Enhed, der er Tale om; og at denne Enhed bliver et Vidnesbyrd om Kristus over for Verden. Men den udbortes Sammenhængning har ofte faaet et helt andet Resultat, vel rimeligvis fordi de indre Vælgelser manglede. Man kan ogsaa blive fullet over for saadanne historiske Foramen, hvor man vækkes til Anden og spørger, om ikke Herren netop bringer denne Gerning, som den andre Adskillelse forvoldt Mennekens Minddommhed, til at holde sig til? For nogen Tid siden las jeg en Statistik over de lutherske Kirkesamfund i Amerika, men da jeg ikke har Bladet ved Haanden, kan jeg ikke give de nøjagtige Tal, men Tallene viste, at den saenk lutherske Kirke havde ca. 90,000 Medlemmer (naa være enten fremmedrettede eller bidragsgivende) over imod de norst-lutherske, som tilfammen havde ca. 199,000. Om Tallene er vaalidige kan jeg ikke afgøre - det kan jo imidlertid enhver undersøge, naar der tages Tid dertil. Imidlertid viser "The Lutheran Almanac" fra i Nør, at Augustina Synoden havde 173,869 konfirmerede Medlemmer, medens de 5 norske Samfund tilfammen havde 320,261, hvad der nok kunde være til bevidnelse for Tal. Men hvad er saa Karfagen til, at den Kirke, som har arbejdet under andre saendrede Aar, har mere end dobbelt saa mange Medlemmer, som den, der lovpriises for sin Enhed? Men ikke vi Mennesker netop er saaledes tillet, at vi let fører i Staa, naar det ser allet mest almindelig ud, og derfor trænger til den Spore, der er i at have nogen at fappes med? - Da, vi lever jo i Korporationernes Tidssol-

Men der, hvor det efter min Mening er særligt galt i Henstillingen, er hele anden Del, thi jeg er ikke, at et eneste af disse Vinkler kan bruges. Der er en saa lidt Begyndelse over hele Historien, uden at man endda kan faa Indtryk af, at det har været virkelig genuint, at man ved næsten ikke, hvad man skal tænke om det.

Karfagen til, at det i det Hele fremkommer, maa vel være, at man mener, at der paa Stedet er handlet uforlideligt med at begynde virkelig Arbejde, og hvis man vilde spørge, om det ikke forholder sig saaledes, at vi ofte har forundret os der, saa vilde man vist let kunne faa af den Indbramelse, man havde Brug for, ja maa se faare stærke Synsbegærelser i Tilgæt. - vel at mærke, saalænge det ikke gif videre end til at behandle saadan i Almindelighed. Men nu har man jo set det, at Vandkæderne melder sig først, naar der skal nævnes konkrete Tilfælde, og dog er det den eneste Maade at finde Sandheden paa. Men af egen Erfaring har jeg fundet nogle Gaenge, at naar jeg nævnte saadanne Steder, hvor jeg mente, at vi ikke skulde have begyndt, saa var der andre, der mente omfat og var i Stand til at anføre Grunde, som ikke uden videre kunde tilføjes. Det gaar ikke saa let, som det ser ud til. Og hvad er det, at have tilføjet Tag i Følget? Kan det ikke godt være et Tag, der skal tilføjes, for at Kristus kan faa Tag i dem?

Minimumstallet sættes til mindst 15 Familier, og begge Samfund's Formænd skal raadspørges, for at der paa saadanne Steder kan begynde et Arbejde. Det var her, jeg kom til at tænke paa den slakte Oru. Fra Kiserne i Danmark er Udtrykket temmelig bekendt, og Vindelbet viser, at den havde to halve Høveder, som vendte hver sin Vej. Maa se her jeg se, at jeg bruger ikke dette Billede for at drive Øjer, jeg mener hvert Ord, jeg skriver.

Er der noget Sted, hvor der trænges et stort Høved, saa er det, hvor der skal styres i Kirken's Anliggender; og havde der endda staaet, at Kredformanden (eller Kredformand) i Samraad med Styrelsen (eller Formanden) skulde tage Bestyrelsen, saa kunde der have været Mening i det, thi foruden at det vilde danne en gavnlig Modvægt imod forhaalede Beslutninger i saadanne Tilfælde, vilde det have hent til mere Samarbejde mellem Kredformand og Samfundstyrelse, hvad vi vistnok uden Tvivl kunde taale lidt mere af; men at de to Samfund's Formænd skal tages med paa Raad, med alle de Vindkastigheder, der nødvendigvis vil følge med, mens de dog staar og ser hver sin Vej, selv om de maatte føle sig nok saa befyret til at komplimentere hinanden, fe det kan dog aldrig blive et stort Høved i Styrelsen. - det kan kun blive en slakt Oru!

Om de 15 Familier mindst? Har det ikke vist sig, at hvor Guds Ord skal forkyndes saaledes, at det rører Samvittighederne, der er det ikke saa let en Sag at finde mindst 15 Familier, som vil have røret ved deres Samvittighed? Det er ulige lettere, hvor der staar en vaagen og tro Herrens Tjener og arbejder med Sjæles frelse for Æe, for en anden at komme ind i de denke Foreninger og holde et Foredrag om en eller anden af de mange eller et andet stifteligt Strøg og saa blive feteret og finde mindst 15 Familier, som ikke kan nøjes med den Kristendomsforundelse de har, fordi de ikke kan nøjes med den smalle Vej til Himlen. Den Bestemmelse (om den godendes) maa efter min Mening nødvendigvis blive en Sejr for Raadtroen, og kan den forenede Kirkes Præster gaar med til det, saa maa jeg indrømme, at jeg for en se har ret fortaat Situationen i vor Kirke.

A. P. Vang.

Danmarks - Korrespondance.

Ved Juletid i Almindelighed.

Vejen til Elverlandets Romantik gaar ad saa forskellige og moderne Julefæstsaarer som Jernbanelegemet Nordstjerne - Røge - Et. Gøben; farlig dette sidste Stykke gennem Ballas og Billesborgs Skove og over Trøegøvalde Aa er af megen Størrelse og stemmer Sindet berøst, omend det grønne Lav mangler og ikke engang lidt Julefæst har behaaget at anbringe sig.

I Storebædinge hører man en Vagn og fører hvidaa gennem Hængegade, drejer mod Sydøst og Øer Steens Kædehvide Bjerg i det fjerne; efter en lille halv Times rask Mærken forbi udstrakte mørke Jorder naar man Søerup By, passerer den nyopførte Kirke, Mindelund og gør saa holdt udenfor den gamle historiske Søerup Kirke, den efter Sagnet slutter sig et Søne fied ind paa Land hver Juleaften, uden hvilken Bevægelse Kirken - efter Sagnet - forlængst var forsvundet i Hjerter.

For næsten otte Hundrede Aar siden var en Skude i Søens Ud og Stens Skint, og Stipperen lovede i sine Bønner, at han vilde bygge et Kapel paa Alinten, om han maatte redde sig fra Sjøen og vandstaf fra Trøegøvalde. Og da saa Skibet slap for, ja maa se faare stærke Synsbegærelser i Tilgæt. - vel at mærke, saalænge det ikke gif videre end til at behandle saadan i Almindelighed. Men nu har man jo set det, at Vandkæderne melder sig først, naar der skal nævnes konkrete Tilfælde, og dog er det den eneste Maade at finde Sandheden paa. Men af egen Erfaring har jeg fundet nogle Gaenge, at naar jeg nævnte saadanne Steder, hvor jeg mente, at vi ikke skulde have begyndt, saa var der andre, der mente omfat og var i Stand til at anføre Grunde, som ikke uden videre kunde tilføjes. Det gaar ikke saa let, som det ser ud til. Og hvad er det, at have tilføjet Tag i Følget? Kan det ikke godt være et Tag, der skal tilføjes, for at Kristus kan faa Tag i dem?

Minimumstallet sættes til mindst 15 Familier, og begge Samfund's Formænd skal raadspørges, for at der paa saadanne Steder kan begynde et Arbejde. Det var her, jeg kom til at tænke paa den slakte Oru. Fra Kiserne i Danmark er Udtrykket temmelig bekendt, og Vindelbet viser, at den havde to halve Høveder, som vendte hver sin Vej. Maa se her jeg se, at jeg bruger ikke dette Billede for at drive Øjer, jeg mener hvert Ord, jeg skriver.

Er der noget Sted, hvor der trænges et stort Høved, saa er det, hvor der skal styres i Kirken's Anliggender; og havde der endda staaet, at Kredformanden (eller Kredformand) i Samraad med Styrelsen (eller Formanden) skulde tage Bestyrelsen, saa kunde der have været Mening i det, thi foruden at det vilde danne en gavnlig Modvægt imod forhaalede Beslutninger i saadanne Tilfælde, vilde det have hent til mere Samarbejde mellem Kredformand og Samfundstyrelse, hvad vi vistnok uden Tvivl kunde taale lidt mere af; men at de to Samfund's Formænd skal tages med paa Raad, med alle de Vindkastigheder, der nødvendigvis vil følge med, mens de dog staar og ser hver sin Vej, selv om de maatte føle sig nok saa befyret til at komplimentere hinanden, fe det kan dog aldrig blive et stort Høved i Styrelsen. - det kan kun blive en slakt Oru!

Om de 15 Familier mindst? Har det ikke vist sig, at hvor Guds Ord skal forkyndes saaledes, at det rører Samvittighederne, der er det ikke saa let en Sag at finde mindst 15 Familier, som vil have røret ved deres Samvittighed? Det er ulige lettere, hvor der staar en vaagen og tro Herrens Tjener og arbejder med Sjæles frelse for Æe, for en anden at komme ind i de denke Foreninger og holde et Foredrag om en eller anden af de mange eller et andet stifteligt Strøg og saa blive feteret og finde mindst 15 Familier, som ikke kan nøjes med den Kristendomsforundelse de har, fordi de ikke kan nøjes med den smalle Vej til Himlen. Den Bestemmelse (om den godendes) maa efter min Mening nødvendigvis blive en Sejr for Raadtroen, og kan den forenede Kirkes Præster gaar med til det, saa maa jeg indrømme, at jeg for en se har ret fortaat Situationen i vor Kirke.

A. P. Vang.

og nedan under er Alinten bulet saaledes ind under Vuren, at Afgravelen staar lodret over Gulvens Bund. Denne farefulde Vælgelse førte da ogsaa i 1905 til, at den ældgamle Kirke blev luftet efter forandret Underlagelse af Bygningsinspektøren; Kirkefejeren, Kammerherre Scavenius paa Sjerslev fik udeltegere en Kommission nedsat til Kirken's Underlagelse, og der var Enighed om, at Kirken naar som helst kunde falde ud i Søen. Siden da har Gudstjenesten i Sognet været alholdt i Skolebygningen, indtil i Aar, da den nye Kirke, hvortil Kammerherre Scavenius hændede en Grund Vest for Mindelunden, toges i Brug.

Gaar man ind i den lille byggede, men istalde Kirke, vofser man Naabenhedsens svare Gæstgæder; den er udfaaert med smukkeste Figurer og er fra 1557; en Kamme i højre Side er bleven eritattet af en mindre smagfuld Kopi, og i Gæstgæter omkring laves: "Aar 1704 er dette Stikke af Torden udslet" - men Konstitutionen stammer jo ogsaa fra en Tid, da det var en udbredt Anskuelse, at det var Tordenen, der slog ned.

Inde i Midtergangen ses længt mod Øst den oprindelige Kapelbygning (nu Koret); her ligger paa Væggen en bekkende Altertavle, prydet med Kristus den Ides Naanetræk og Karstallet 1599. Naakoretets nordre Væg findes en Tavle, der (paa Latin) beretter, at den Gang Kong Valdemar den 4. med Søder havde ødelagt den magtige hollænske Hær og sønget Greg Nicolaus vaa Rom, blev Kirken - i 1358 - indviet af Roskilde-Bispen Henrik Hertsen. Sagskyndige mener, at det oprindelige Kapel er ca. 200 Aar ældre end Kirken's Indvielse, saa at Sagnet om den taftnemmelige Skibvæge godt kan være virkelig Tidbragelse.

I to af Koret's Østner findes udbygget i Arditstenen et Randeshoved; det er den bekendte Roskilde-Kirke Peder Jensen Kobekats Baaben. Kirken har denaang - i Begyndelsen af det 15. Aarhundrede - hørt under Roskilde Bispedømme, der ogsaa eiede Sjerslev, Naan Jensen's gamle Herregaard. Paa Alteret staar endnu i sin Naive og stærke Farver. Lige over for er Prædikestolen, paa dens fremspringende Østner staar Apostlene, udfaaert i beførdelig forberedte Stilling. Enkelte har Kinder, der hendeber Tanken paa Landvine. Paa Stovens nedre Kant meddeles, at i Aaret 1605, da Ditlev Holst var Hovidsmand paa Alint, blev denne Prædikestol gjort paa Kirken's Befaling.

Vi gaar igen ud i den folige iridende Decembruft, gennem høje Dis Vægen hæver sig i lydig Netning, mens Faldstøbet gines lovgt over paa Svøvesfælden; Trøegøvalde, Dampfanger, der stiftes i det fjerne, river en ud af Fortidsbetragtningerne, og vi kigger til Slut paa Kirkenurens Østside, hvor Besættende over alt har indridet Naanetræk og Karstål; Side om Side med et nyt J. N. 20. Juli, 1912. Ses et halvt udbistlet A. R. 3. 1584. Til Slut ailegger vi Vejsg "Alintkongens Krone" under Kirken - et stort udbistlet Rum i Alintfælden - men naar ikke ud til Elverlandet; lærlig har Binduerne mindst Øst vel nok været i hopvig Brug mod Vænderne, naar de fra Søsiden har forstjæ Landgang paa Alinten.

Omkring Kirken er der efterhaanden vokset en lille Kirkegaard op; den ligger i Ly af eldgamle Aftetræer og en Kriststiensmur, og uden om det hele ligger en lille Lund, hvor Vag og Visk, Afl og Horn vefser; denne "Mindelund" ejes nu af et Selskab, som har opstillet Mindestene omkring paa dens angangede Væner; her staar saaledes Chr. Richardt, Peder Svint (han der stod som Steens Skint for de gamle Ord i Munde); Sjort Lorenzen (han bekket at tale dansk) og Sønnet for saa Kar siden adde meget afholdte Sognepræst Vofsen -

Oprindelig har Kirken dog ligget et godt Stikke inde paa Land, men efterhaanden er der skredet flere Stunker af Alinten ud i Søen, og endnu den Dag i Dag guler Frost og Høvsind i Væggen, saa Kirken nu staar helt ude paa Alintanden med Hovøggen firm to Men fra denne;

Edward Spore.

Lyfte.

Jeg for henover den brede Strøm, jeg vilde min Lyfte finde. Saa lys og klar var min Ungdomsdrøm, jeg endflet ej Storm eller Vinde. Der maatte findes en Plæt paa vor Jord, hvor Lyften som Eneherter bor - ja, det var min Ungdomstømme.

Gjør længe den holdt, det huffer et godt Stikke inde paa Land, men efterhaanden er der skredet flere Stunker af Alinten ud i Søen, og endnu den Dag i Dag guler Frost og Høvsind i Væggen, saa Kirken nu staar helt ude paa Alintanden med Hovøggen firm to Men fra denne;

Der alt af hans Saand kan tage. Saa sandt jeg min Lyfte ved Jesu Trykt. Og tukkes mig salig at være, Ved haad han skænter af Livet Øst, Ved alt hvad han vil mig lære. Guds heller han taler til Lygt eller Kraft, Er lige trofast og kærlig hans Øst. Immanuel evig-lyste Vere. E. Ryber.

Kirkeindvielsen i Omaha.

Det bliver maa se ikke mange, der giver sig Tid til at læse dette fortløbende Referat, som paa Grund af forskellige Omstændigheder har været gent og længe; men de, som var med til dette befalgene Møde, vil sikkert læse det og opriske de Indtryk, vi modtog ved at høre Guds Ord.

Eftermiddagsmødet.

Efter Gudstjenestens om Formiddagen var alle tilfædeoverende - indbudt til "Dinner" i Kirken's rummelige "basement". Al 2 families Hørene til Børnegudstjeneste, og derefter var der Møde igen, hvor Pastor A. M. Andersen fra Blair talte, farlig henvendt til de unge.

Text: Joh. 14, 2-6. Maalet og Vejen til Maalet. Det Liv, Gud giver os her paa Jorden, er ikke uden Maal. Der kommer en Tid, hvor de unge maa sette sig et Målsmaal; det maa være timeligt, men ogsaa ud over denne Verden. Naan Mennesker bliver ikke til noget, fordi de forøgte i deres Ungdom at sætte sig et arligt Maal for Livet; det er Karfog til megen Rød og Glendighed, mange daarlige Hjem. Men at vælge sit Målsmaal alene med sin egen Lykke og Bælfærd for Æe vilde ikke være forbigt for et Menneske; det er et Spørgsmaal, om et Menneske kan være rigtig tilfæstet uden ogsaa at gøre andre Mennesker tilfæstet. Hvis vi skulde sætte et Målsmaal, som kunde være fæstet for alle Mennesker, da maa det blive dette: Elft Herren din Gud af hele dit Hjerter, Sjæl og Sind og din Næste som dig selv. Sels Jesu Liv var en Opfyldelse af dette Bud; han ofrede sig selv helt, saa at han blev Indig til Døden, ifte tvungen, nej, det var hans Øst at gøre Faderens Vilje, derfor er Jesu Liv Ødelæst af et Menneskeliv. Men Jesus har ikke blot vist os Maalet, han har ogsaa vist os Vejen dertil, thi han er selv Vejen og Sandheden og Livet. Hvis vi vil naa Maalet, maa vi gaa Vejen, som fører dertil; vi kan ikke naa Maalet uden gennem Jesus.

Det er forørligt, naar et Liv bliver spildt; har mit og dit Liv gjort Verden bedre? Verden behøver Mand og Kvinder, der vil noget. Jeg ønsker det for eder alle, unge og gamle, at I vilde tage Gerningen op i Guds Menighed; vi er ikke de mange, men vi er med Herren, og vi skal faa Indflydelse paa vort Folk.

Kristendommen har sat Maalet højt, og den har givet os en Vej til at naa Maalet, saa at vi ikke alene kan leve til Beflygelse her, men endga kan faaes derhjemme i de øbige Vofier.

Pastor S. M. Hansen, Steeph Cove, Minn.; Ser. 4, 3: Saa siger Herren til Judas Mand og til Jerusalem: vofjer eder om Land, og saa er ikke mellem Torne.

Der er mange, som hider paa Kirkebanerne, der prøver at faa imellem Torne; de prøver at beholde alt det gamle og lappe og forandre lidt derved. Men det gaar aldrig an at leve efter de gamle Lyfter, det bliver aldrig til noget med dig, og det bliver aldrig. Øst i dit Liv saa længe du ikke faar roddet op alt det gamle.

Og du Guds Barn, huffer du den Gang, da du levede et tilfæstet Gudsmandslyst? Er Herren da Mæven anerkendte, eller er du bleven en anden? Var der noget, du ikke vilde af med - Snaenhed, Dovenstab, eller vilde du være lidt stærre end de andre - det er Lørene, der vofser; men Lørene tvøler den indbyrdes Kærlighed og hindrer Arbejdet baade i Menigheden og uadtil. Saa ikke og se paa eder selv, men se ud til dem, der er udbenfor. Herren har lagt dem for eders Øst, han vil ogsaa give eder Vidsdom til at gaa og tale med dem. Lidet nærmer sig, da du ikke mere kan vofse, da Naadens Øst lukkes; hvorledes skal det gaa dig paa den Dag, da du skal gøre Regnskab? Du er ist for durt til at gaa fortabt, du maa paa Ruce foran Korset, der saar du Lørene, Svendens Lørene roddet op.

(Sluttet paa sidste Side.)